

WSZCZEPIENI W BOGA

Otwierasz swą dłoń, Ojciec życia, i wszelkie stworzenie napełniasz błogosławieństwem". Takie błogosławieństwo Boga Ojca, Syna i Ducha Świętego otrzymaliśmy w chrzcie. Przez chrzest staliśmy się posiadaczami, na własny, niejako wyłączny użytek, całej mocy Ojca, całej mocy Syna i całej mocy Ducha. Bóg w Trójcy sprawuje odtąd nasz wzrost ducha. On karmi naszego ducha, jak matka karmi ciało. Biada dziecieniu, gdyby matka o nim zapomniała. Biada człowiekowi, gdyby Bóg o nim zapomniał, ale to się stać nie może. To raczej człowiek zapomni niekiedy o swym Bogu, ale i wtedy Bóg nie przestaje go żywić. Przez łaskę uświęcającą stajemy się nieustannymi nosicielami Boga Ojca, Boga Syna i Boga Ducha. Dlatego właśnie jesteśmy ochrzczeni i nauczani w imię Trójcy Świętej, abyśmy posiadłszy Trójcę, nieustannie nosili Ją w sobie. Chrześcijanin jest nosicielem w sobie Boga w Trójcy Świętej Jedyne go i nosi Go ciałem i duchem. Powstaje często wątpliwość, jaki jest nasz

związek z Bogiem? Wydaje nam się, że Bóg jest daleki. Nie! Związek nasz z Bogiem przez chrzest święty, przez łaskę, która jest w nas, jest niesłychanie bliski i ścisły. „Królestwo Boże w was jest”. By nie mieć wątpliwości, co człowiek może zrobić z Bogiem, popatrzcie na Eucharystię. Człowiek może odżywiać się Bogiem! Człowiek może Boga zjeść! Może Go całkowicie *zabrać* dla siebie i niejako wszczepić w życie swego ciała i duszy. Na tym polega sens i praktyczne znaczenie łaski uświęcającej. Na tym polega trwanie w łasce. Gdy mamy w sobie łaskę, zdobywamy najlepsze towarzystwo Boga w Trójcy Jedyne go.

(Sługa Boży, Ks. Kard. Stefan Wyszyński, Zeszyty Duszpasterskie, Warszawa 2005, 30)

Z OGŁOSZEŃ

- ❖ Dzisiaj Czerwcowe po Sumie połączone z procesją Eucharystyczną.
- ❖ Przeżywamy Oktawę Bożego Ciała. Nabożeństwa czerwcowe połączone są z procesją Eucharystyczną. Zapraszam asystę, ministrantów i dziewczynki do sypania kwiatków.
W czwartek poświęcenie wianków.
- ❖ W piątek Uroczystość Najświętszego Serca Pana Jezusa. Z racji uroczystości post piątkowy nie obowiązuje.
- ❖ Sprzątanie kościoła w piątek po Mszy wieczornej. Serdecznie zapraszamy do pomocy.
- ❖ Osoby, które mogłyby poświęcić godzinę adoracji prosimy o zgłaszanie się do zakrystii.

WYPLYŃ NA GŁĘBIĘ

Gazetka parafialna

Par. św. Franciszka, ul. Fr. Ryxa 35, 05-505 Prażmów, tel. 227270595;
parafia.prazmow.pl; Nr konta 87 800 2000 400 371 953 202 600 01

11 NIEDZIELA ZWYKŁA

14 czerwca

406'20

LITURGIA SŁOWA

Czytanie I: Wj 19,1-6a * Ps 100 * Czytanie II: Rz 5, 6-11

Ewangelia: Mt 9, 36-10,8

Jezus widząc tłumy ludzi, litował się nad nimi, bo byli znęcani i porzuceni, jak owce nie mające pasterza. Wtedy rzekł do swych uczniów: żniwo wprawdzie wielkie, ale robotników mało. Proście Pana żniwa, żeby wyprawił robotników na swoje żniwo. Wtedy przywołał do siebie dwunastu swoich uczniów i udzielił im władzy nad duchami nieczystymi, aby je wypędzali i leczyli wszystkie choroby i wszelkie słabości. A oto imiona dwunastu apostołów: pierwszy Szymon, zwany Piotrem, i brat jego Andrzej, potem Jakub, syn Zebedeusza, i brat jego Jan, Filip i Bartłomiej, Tomasz i celnik Mateusz, Jakub, syn Alfeusza, i Tadeusz, Szymon Gorliwy i Judasz Iskariota, ten, który Go zdradził. Tych to Dwunastu wysłał Jezus, dając im następujące wskazania: Nie idźcie do pogan i nie wступajcie do żadnego miasta samarytańskiego! Idźcie raczej do owiec, które poginęły z domu Izraela. Idźcie i głoscie: Bliskie już jest królestwo niebieskie. Uzdrawiajcie chorych, wskrzeszajcie umarłych, oczyszczajcie trędowatych, wypędzajcie złe duchy! Darmo otrzymaliście, darmo dawajcie! **Oto słowo Pańskie**

DARMO OTRZYMALIŚCIE

Katechizm Kościoła uczy, że „Łaska Chrystusa jest darem darmo danym, przez który Bóg obdarza nas swoim życiem wlanym przez Ducha Świętego do naszej duszy, by ją uleczyć z grzechu i uświęcić” (1999). To bardzo ważne uświadomienie, że w życiu duchowym nic nam się nie należy. „Wszystko jest łaską” – jak mówiła mała św. Teresa, a więc darem miłosierne go Pana, aby nas oczyścić i uświęcić. Bardzo wyraźnie widać to darmowe działanie łaski w sakramencie chrztu, gdy Bóg powołuje nas po imieniu (podobnie jak uczniów w dzisiejszej Ewangelii) i bez naszych zasług, obdarza łaską dziecięstwa Bożego i włącza w Kościół, abyśmy byli członkami Ciała Chrystusa,

„wybrany plemieniem, królewskim kapłaństwem, narodem świętym, ludem Bogu na własność przeznaczonym” (1P 2,9). Oczywiście, że z tą łaską, która nas ogamia i przenika trzeba współpracować, aby ją naprawdę przyjąć i rozwinąć. Bóg obdarowuje nas łaską, zapraszając

jednocześnie do –
powiedzielibyśmy –
aktywnego przyjmowania
Jego darów. Na tym również
polega godność osoby
ludzkiej, że możemy być
współpracownikami Boga,
a nie biernymi beneficjentami
Jego dobroci. Bardzo trafnie
mówi o tym św. Augustyn:
„Z pewnością my także
działamy, ale współdziałamy
z Bogiem, który działa.

Wyprzedziło nas bowiem
Jego miłosierdzie, abyśmy zostali
uzdrowieni, i wciąż podąża za nami,
abyśmy raz doznawszy uzdrowienia, stale
byli ożywiani; wyprzedza nas, abyśmy
byli wzywani, podąża za nami, abyśmy
zostali okryci chwałą; wyprzedza nas,
abyśmy żyli wedle pobożności, podąża za
nami, abyśmy wiecznie żyli z Bogiem,
gdyż bez Niego nic nie możemy
uczynić.” (De natura et gratia, 31)

Można powiedzieć, że od chwili chrztu
splacamy dług wdzięczności za dzieło
stworzenia i zbawienia człowieka i za
łaskę wiary, w świetle której widzimy
wyraźnie „jak wielkie rzeczy uczynił
nam Wszechmocny” (por. Łk 1,49).

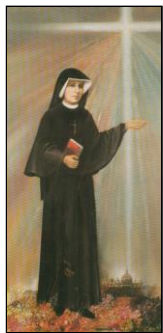
Dzisiejsza Ewangelia, która przywołuje
powołanie pierwszych
uczniów, uświadamia nam
naszą godność, że Bóg
z miłości wybrał każdego
z nas i powołał po imieniu,
abyśmy „byli święci
i nieskalani przed Jego
obliczem” (Ef 1. 4). Bóg
nie skąpi nam swoich łask
potrzebnych w drodze do
wieczności. Czy umiemy za
nie dziękować? Czy
umiemy być - tak jak On –
wielkoduszni i hojni wobec

naszych braci? Tylko w ten sposób
splacamy dług wdzięczności wobec
Tego, który będąc Bogiem niczego od nas
nie potrzebuje, a jednocześnie wzywa nas
i oczekuje tego, że będziemy świadkami
Jego miłości wobec drugiego człowieka.
„Darmo otrzymaliście, darmo dawajcie”,
albowiem „więcej szczęścia jest w dawaniu
aniżeli w braniu” (Dz 20,35).

x. Proboszcz

Z DZIENNICZKA ŚW. FAUSTYNY 984

Jezu mój, ja rozumiem dobrze, że moja doskonałość nie polega na tym, że polecasz mi przeprowadzić te wielkie dzieła — o nie, nie na tym polega wielkość duszy, ale na wielkiej miłości ku Tobie. O Jezu, ja rozumiem to w głębi swej duszy, że największe dzieła nie mogą się porównać z jednym aktem czystej miłości ku Tobie. Pragnę być Ci wierną i spełniać Twoje życzenie, i przykładam siły i rozum, aby wszystko spełnić, co mi polecasz, o Panie, ale ani cienia nie mam do tego przywiązania. Pełnię to wszystko, bo taka jest wola Twoja. Miłość moja cała utonęła nie w dziełach Twoich, ale w Tobie samym, o Stwórczo mój i Panie.

TYDZIEŃ EUCHARYSTII W ROKU EUCHARYSTII

Przeżywamy rok Eucharystii i tydzień Eucharystii (oktawę Bożego Ciała). Przypomnijmy słowa świętego Jan Pawła II zapisane w liście *Mane Nobiscum Domine*:

„Eucharystia jest światłem przede wszystkim dlatego, że w każdej Mszy św. Liturgia Słowa Bożego poprzedza sprawowanie Liturgii Eucharystii – w jedność dwóch «stołów» – stołu Słowa i stołu Chleba. Tę ciągłość widać w mowie eucharystycznej z Ewangelii św. Jana, gdzie Jezus od zasadniczego przedstawienia swej tajemnicy przechodzi do zobrazowania wymiaru ściśle eucharystycznego: «Ciało moje jest prawdziwym pokarmem, a krew moja jest prawdziwym napojem» (J 6, 55). Wiemy, że ta właśnie mowa wprowadziła w zakłopotanie znaczną część słuchaczy, skłaniając Piotra, by stał się wyrazicielem wiary innych Apostołów i Kościoła wszech czasów: «Panie, do kogoż pójdziemy? Ty masz słowa życia wiecznego» (J 6, 68). W perykopie o uczniach z Emaus sam Chrystus zabiera głos, by ukazać, «zaczynając od Mojżesza poprzez wszystkich proroków», jak «wszystkie Pisma» prowadzą do tajemnicy Jego osoby (por. Łk 24, 27). Jego słowa powodują «poruszenie» serc uczniów, chronią ich przed mrokiem smutku i rozpacz, wzbudzają w nich pragnienie pozostania z Nim: «Zostań z nami, Panie» (por. Łk 24, 29). 14. Znamienne jest, że dwaj uczniowie z Emaus, odpowiednio przygotowani przez słowa Pana, rozpoznali Go przy stole po prostym geście «łamania chleba». Kiedy już umysły zostały oświecone i serca rozgrzane, «przemawiają» znaki. Cała Eucharystia sprawowana jest w dynamicznym kontekście znaków, które niosą w sobie bogate, jasne przesłanie. To właśnie przez znaki tajemnica niejako odsłania się przed oczami wierzącego. Jak podkreśliłem w Encyklice *Ecclesia de Eucharistia*, ważne jest, aby żaden wymiar Najświętszego Sakramentu nie był pominięty. Zawsze bowiem obecna jest w człowieku pokusa, by zredukować Eucharystię do ludzkich wymiarów, podczas gdy w rzeczywistości to on winien otworzyć się na wymiary Tajemnicy. «Eucharystia jest zbyt wielkim darem, ażeby można było tolerować dwuznaczności i umniejszenia».

15. Nie ulega wątpliwości, że najbardziej oczywistym wymiarem Eucharystii jest uczta. Eucharystia narodziła się w wieczór Wielkiego Czwartku w kontekście wieczerzy paschalnej. Dlatego w jej strukturę wpisany jest sens uczy: «Bierzcie i jedzcie... Następnie wziął kielich i... dał im mówiąc: Pijcie z niego wszyscy...» (Mt 26, 26-27). Ten aspekt dobrze wyraża relację komunii, którą Bóg pragnie nawiązać z nami i którą my sami winniśmy rozwijać w naszych wzajemnych stosunkach. Nie można jednak zapominać, że uczta eucharystyczna ma też i przede wszystkim wymiar ofiarniczy[13]. W niej Chrystus przedkłada nam na nowo ofiarę spełnioną raz na zawsze na Golgocie. Choć jest w niej obecny jako zmartwychwstały, nosi znaki swej męki, której «pamiętką» jest każda Msza św., jak nam przypomina liturgia aklamacją po konsekracji: «Głosimy śmierć Twoją, Panie Jezu, wyznajemy Twoje zmartwychwstanie...». Uobecniając przeszłość, Eucharystia równocześnie kieruje nas ku przyszłości – ku ostatecznemu przyjsciu Chrystusa na końcu dziejów. Ten aspekt «eschatologiczny» nadaje Sakramentowi Eucharystii porywającą siłę, która pozwala iść drogą chrześcijańską z nadzieją.